



REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

62. P-2442/2025

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivi Buljan, kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o. Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, kojeg zastupa punomoćnik Melita Babić, odvjetnica u Odvjetničkom društvu ŽUPAN, BABIĆ & ANTUNOVIĆ d.o.o. Zagreb, Horvatova ulica 80A, protiv tuženika PORSCHE LEASING d.o.o. Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 21, OIB: 90275854576, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Bulić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Srefanović, Krvavica, Bulić i Pletikosa d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne rasprave 15. rujna 2026., na ročištu za objavu i uručenje presude, 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I) Utvrđuje se ništetnom odredba članka III. pod nazivom Kamatna stopa/visina i broj mjesečnih obroka kredita/trajanje ugovora/troškovi Ugovora o kreditu broj 18730 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini od 18. travnja 2006., sklopljenog između tuženika PORSCHE LEASING d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Ulica Velimira Škorpika 21, OIB: 90275854576, kao kreditora i JOSIPA ANUŠIĆ s prebivalištem u Zadru, Vrška ulica 6, OIB:78436091232, kao korisnika kredita, u dijelu koji glasi: „Troškovi zaključenja Ugovora (uklj. 22% PDV-a) u iznosu od 929,12 CHF.”

II) Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.136,50 eur zajedno s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 30. rujna 2026. pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena sve u roku 15 (petnaest) dana.

III) Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u iznosu od 187,55 eur.

Obrazloženje

1. Tužbeni navodi

1.1. Tužitelj je 22. listopada 2025. podnio tužbu naslovnom sudu u kojoj navodi da je Josip Anušić s prebivalištem u Zadru, Vrška ulica 6, OIB:78436091232, kao korisnik kredita s tuženikom kao davateljem kredita, sklopio Ugovor o kreditu br. 18730 sa sporazumom radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) dana 18. travnja 2006. solemniziranog kod javnog bilježnika Jasne Zorić iz Zagreba, Dugoselska 12, dana 20. travnja 2006., pod posl. br. OU – 242 / 06, a u svrhu financiranja troškova kupnje osobnog vozila. Točkom III. Ugovora o kreditu pod nazivom Kamatna stopa/visina i broj mjesečnih obroka kredita/trajanje Ugovora/Troškovi propisano je da iznos kredita uključuje troškove zaključenja Ugovora o kreditu u visini od 929,12 CHF (uklj. 22% PDV-a), dok je točkom 3.2 Uvjeta Ugovora o kreditu Inačica CHF-2005-01 pod nazivom „7 NAMJENA KREDITA” propisano da iznos kredita naveden u tč. II. Ugovora se isplaćuje Trgovcu, umanjen za troškove zaključenja Ugovora navedene u tč. III. Ugovora, pri tome da korisniku kredita ne pristoji pravo zahtijevati drugačiji način isplate kredita.

1.2. Pojašnjava da je predmetni ugovor standardizirani (tipski) ugovor, kojeg korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Pritom korisnik kredita napominje da u trenutku sklapanja *Ugovora o kreditu* o navedenoj odredbi ugovora tuženik ni na koji način nije pružio mogućnost pregovaranja, niti mu je ona predložena uz potrebno razjašnjenje značenja i smisla, a sve kako je predmetni ugovor već bio unaprijed pripremljen od strane tuženika. Štoviše, korisnik kredita prilikom sklapanja predmetnog ugovora nije imao nikakvog utjecaja na sadržaj navedene odredbe, niti mu je ista bila objašnjena od strane tuženika, a što je, s obzirom na položaj korisnika kao potrošača i laika, bilo potrebno. Takvim postupanjem tuženika prouzročena je neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita.

1.3. Osim toga, korisnik kredita je, u smislu odredbe čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/2003, nadalje u tekstu: ZZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu, potrošač odnosno fizička osoba koja navedeni ugovor nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti već za financiranje troškova kupnje osobnog vozila kao što i nedvojbeno proizlazi iz tč. I. *Ugovora o kreditu*.

1.4. Tužitelj nadalje pojašnjava da je odredbom članka 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. (dalje u tekstu: Direktiva) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.

1.5. Tužitelj ističe kako je Ugovor o kreditu sklopljen na način da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu i kao jača ugovorna strana, doveo u neravnopravan položaj u kojem tuženik nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed formuliranog ugovora. Prema odredbi članka 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo. Slijedom svega navedenog, obzirom da se o navedenoj odredbi *Ugovora o kreditu*, a sadržanoj u samom *Ugovoru o kreditu* koji je već prethodno bio pripremljen

od strane tuženika, po prirodi stvari nije moglo pojedinačno pregovarati znači da je ista odredba ništetna.

1.6. Korisnik kredita kao Ustupitelj i tužitelj kao Primatelj sklopili su Ugovor o ustupu tražbine, kojim ugovorom je utvrđeno kako je korisnik kredita s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu dok je člankom 2. istog Ugovora o ustupu / prijenosu tražbine izričito ugovoreno kako korisnik kredita kao Ustupitelj sklapanjem ugovora svoju tražbinu prema tuženiku s naslova povrata preplaćenih iznosa s naslova valute, kamate i svih plaćenih naknada na temelju Ugovora o kreditu zajedno sa svim sporednim pravima prenosi na tužitelja kao Primatelja, dok tužitelj kao Primatelj u cijelosti prima prenesenu tražbinu. Tužitelj, kao novi vjerovnik u odnosu na tuženika, ističe kako je o prijenosu opisanih tražbina i prava s korisnika kredita u korist tužitelja, tužitelj obavijestio tuženika pisanim putem.

1.7. Kao dokaz za iznesene navode prilaže spisu predmeta slijedeće pisane isprave; Ugovor o kreditu, broj ugovora: 18730, Sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini, Ugovor o ustupu tražbine i obavijest o preuzimanju tražbine, Obavijest o ustupu i preuzimanju tražbine te judikaturu koja se odnosi na analognu pravnu situaciju (list 8-122 spisa).

2. Odgovor na tužbu

2.1. Tuženik je 5. prosinca 2025. podnio odgovor na tužbu navodeći da ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Ističe da kada bi se ZZP i primjenjivao, tuženik ukazuje na odredbu čl. 84. (ZZP/03) te istovjetnu odredbu u članku 53. trenutno važećeg ZZP-a, koja ne dopušta ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. U konkretnom slučaju, tuženik smatra da je odredba Ugovora o troškovima zaključenja jasna, lako razumljiva i uočljiva te ne predstavljaju odredbu kojom bi bila narušena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana.

2.2. Pojašnjava da se trošak zaključenja Ugovora odnosi na troškove obrade kredita, odnosno troškove obrade dokumentacije, troškove osoblja i sl., koji je trošak točno određen prije sklapanja predmetnog Ugovora. Korisniku kredita je, kao i svakom klijentu tuženika, objašnjeno od čega se navedeni trošak sastoji. Dodatno navodi da poticanje korisnika kredita na pregovaranje o odredbama i uvjetima Ugovora nipošto nije tuženikova dužnost. U konkretnom slučaju, tuženik nije u mogućnosti pružiti dokaze o tome na što se točno odnose troškovi naplaćeni spornom naknadom niti jesu li ti troškovi bili u skladu s realnim troškovima nastalim u postupku zaključenja Ugovora iz objektivnih razloga koji nisu u njegovoj kontroli. Naime, sva dokumentacija koja bi mogla poslužiti kao dokaz u ovom postupku uništena je u skladu s pozitivnim pravnim propisima koji reguliraju rokove čuvanja poslovne dokumentacije.

2.3. Pored navedenog, tuženik ističe se u ovom slučaju radi o naknadi za sklapanje kredita koji je bio namijenjen isključivo za kupnju vozila, što ovu vrstu kreditnog aranžmana razlikuje od klasičnih potrošačkih kredita. Naime, kod kredita za kupnju vozila ulazne naknade imaju specifičan karakter jer su povezane s dodatnim administrativnim i operativnim troškovima koji proizlaze iz same prirode ugovora. Ove naknade stoga nisu identične ulaznim naknadama kod klasičnih kredita, gdje su takvi specifični troškovi značajno manjeg obujma.

3. Dokazni postupak

3.1. Podneskom od 27. prosinca 2025. tužitelj se očitovao na navode tuženika iz odgovora na tužbu ustrajući na svim dosadašnjim navodima. Tuženik se podneskom od 27. siječnja 2026. očitovao na navode tužitelja, ustrajući pri prigovoru nedostatka aktivne legitimacije, pri tom osnažujući svoja stajališta odlomcima iz judikature.

3.2. U postupku izvođenja dokaza sud je u skladu s odredbom članka 220. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25.; dalje: ZPP) dokazivanjem po predloženim dokazima obuhvatio sve činjenice važne za donošenje odluke te je tako izveo dokaze uvidom (ocjenom) isprava koje su priložene u sudski spis.

3.3. Sud je proveo dokaz saslušanjem svjedoka Josipa Anušića, korisnika leasinga na okolnost mogućnosti pregovora i razumljivosti sporne odredbe.

4. Predmet spora i odlučne činjenice

4.1. Predmet spora je utvrđenje ništetnim odredbe članka III. pod nazivom Kamatna stopa/visina i broj mjesečnih obroka kredita/trajanje ugovora/troškovi Ugovora o kreditu broj 18730 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini od 18. travnja 2006., sklopljenog između tuženika PORSCHE LEASING d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Ulica Velimira Škorpika 21, OIB: 90275854576, kao kreditora i JOSIPA ANUŠIĆ s prebivalištem u Zadru, Vrška ulica 6, OIB: 78436091232, kao korisnika kredita, u dijelu koji glasi: „Troškovi zaključenja Ugovora (uklj. 22% PDV-a) u iznosu od 929,12 CHF.

4.2. Među strankama nisu sporni činjenični navodi iz historijata tužbe, no tuženik osporava aktivnu legitimaciju tužitelja te navode tužitelja vezane uz ništetnost predmetne odredbe.

5. Prigovor nedostatka aktivne legitimacije

5.1. U odnosu na istaknuti prigovor nedostatka aktivne legitimacije, sud navodi da je odredbom članka 80. ZOO-a propisano da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Na temelju odredbe članka 84. stavka 1. ZOO-a, primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja.

5.2. Uvidom u čl. 2. Ugovora o ustupu tražbine (list 15 spisa) sud utvrđuje da su ugovorne strane ugovorile da se ustupa novčana tražbina koja je odrediva jer ugovor o ustupu sadržava konkretne podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja je predmet ustupa.

5.3. U konkretnom slučaju, radi se o ustupu tražbine, koja nije strogo osobne naravi, neovisno o svojstvu ustupitelja kao potrošača, te se narav samog prijenosa ne protivi

prenošenju na drugu osobu u smislu odredbe čl. 80. st. 1. ZOO-a jer nije riječ o nezapljenjivoj tražbini, naknadi nematerijalne štete i slično.

6. Osnovanost tužbenog zahtjeva

6.1 Valja istaknuti da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba (čl. 327. st. 1. ZOO-a).

6.2. Sud cijeni da su neosnovani prigovori tuženika kako se na predmetni slučaj ne bi primjenjivale odredba Zakona o zaštiti potrošača budući da iz predmetnog Ugovora o kreditu proizlazi da je korisnik kredita ugovor o kreditu sklopio za osobne potrebe, odnosno u svrhu financiranja troškova kupnje vozila. Isto proizlazi iz iskaza svjedoka Josipa Anušića čiji iskaz sud prihvaća u cijelosti, cijeneći ga uvjerljivim i u suglasnosti sa ispravama u spisu. Tuženik nije dokazao da je kredit sklopljen radi obavljanja gospodarske djelatnosti, a sud je u postupku utvrdio da je vozilo kupljeno u privatnu svrhu. Stoga se u predmetnom slučaju radi o potrošačkom ugovoru.

6.3. Uvodno valja istaknuti da na tuženiku leži teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o predmetnoj odredbi koja se odnosi na troškove obrade kredita. Nije sporno da se radi o standardiziranom ugovoru, a u postupku tuženik nije ponudio dokaza da bi se o spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, kao ni dokaze iz kojih bi proizlazilo o kojim se troškovima radi.

6.4. Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C 26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

6.5. Naime, potrošaču je trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti spornu odredbu ugovora kako bi mogao predvidjeti posljedice koje iz nje proizlaze, a o kojoj tužitelj nije bio u poziciji pregovarati. Pri tome iz same odredbe proizlazi da njome nisu „pokriveni“ stvarni troškovi banke.

6.6. Odredbom čl. 81. st 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo ima smatrati nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu potrošača. Stavkom 2. navedenog članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj.

6.7. Slijedom navedenog, ovaj sud utvrđuje da je navedena odredba nepoštena, da je tuženik povrijedio interese i prava potrošača, budući da je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokovala je znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača, zbog čega je ta ugovorna odredba

ništetna. Dodatno, sud ističe da je izraženi stav ovog suda u skladu s ustaljenom sudskom praksom.

6.8. Budući da je sud ocijenio da su navodi tužitelja u cijelosti osnovani, sud je usvojio u cijelosti tužbeni zahtjev (t. I. izreke).

7. Troškovi postupka

7.1. Odluka o parničnom trošku temelji se na članku 154. st. 1. u svezi s člankom 155. te člankom 164. st. 2. ZPP-a. Budući da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu, valjalo mu je dosuditi parnični trošak. Visina naknade troškova za rad odvjetnika odmjereni na temelju Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika 138/23.; dalje: Tarifa), Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18. i 51/23; dalje: ZSP) te Uredbe o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 37/23., dalje: Uredba o tarifi).

7.2. Vrijednost boda iznosi 2 eur, a za svaku radnju tužitelj s obzirom na vrijednost predmeta spora (821,03 eur) ima pravo na 75 bodova.. Sud ne prihvaća naknadno naznačeni vrijednost predmeta spora u iznosu od 2.148,26 eur jer ta visina ne proizlazi iz tužbenog zahtjeva.

7.3. Tužitelji su kao potrebni priznati troškovi zastupanja po odvjetniku za sastav tužbe, (Tbr. 7.1. Tarife), sastav obrazloženog podneska od 27. prosinca 2025. (Tbr. 8.1. Tarife), zastupanja na ročištu od 30. ožujka 2026. i 15. rujna 2026. (Tbr. 9.1. Tarife) svaka radnja u iznosu od 200,00 eur, uvećano za PDV 25 %. što zajedno iznosi 1.000,00 eur.

7.4. Tužitelju pripada i trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u iznosu od 136,50 eur, što zajedno iznosi priznatih 1.136,50 eur (t. II. izreke).

7.5. Tužitelj je odbijen za trošak podneska od 25.11. 2025. te trošak ročišta za objavu u ukupnom iznosu od 187,50 eur budući da sud cijeni da taj trošak nije bio potreban za provođenje parnice (čl. 155. ZPP-a).

7.6. Na priznate troškove parničnog postupka, tužitelju je valjalo priznati i zatezne kamate prema odredbi čl. 29. st. 1. ZOO-a, po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a za ostale odnose, i to od 30. rujna 2026. kao dana donošenja presude pa do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a)

8. Slijedom navedenog, valjalo je presuditi kao u izreci.

Zagreb, 30. rujna 2026.

Dokument je elektronički potpisan:

IVA BULJAN

Vrijeme potpisivanja:

30-09-2026

13:26:36

DN:

C=HR

O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732

L=ZAGREB

S=BULJAN

G=IVA

CN=IVA BULJAN

S U D A C

Iva Buljan

UPUTA O PRAVILIMA POSTUPKA

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana objave ove presude. Žalba se podnosi ovome sudu pisano u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3088d-ef249**

Kontrolni broj: **08108-4255a-eb57a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=IVA BULJAN, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.